

רע"פ 7994/15 - עימאד חלאילה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7994/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: עימאד חלאילה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 19.7.2015, בע"פ 54410-05-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' הלמן; י' שיטריט; ו-ס' דבור

בשם המבקש: עו"ד טארק אסכנדר

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן; י' שיטריט; ו-ס' דבור), בע"פ 54410-05-15, מיום 19.7.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט א'

עמוד 1

נעמן), בת"פ 5644-04-14, מיום 21.4.2015.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, אשר הושת על המבקש. בהחלטת, מיום 20.12.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע העונש, עד להחלטה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. ביום 3.9.2014, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ונגד ארבעה נאשמים נוספים (להלן ביחד: הנאשמים). על-פי כתב האישום המתוקן, במהלך השנים 2012-2014, חברו הנאשמים, ביניהם היתה היכרות מוקדמת, כדי "להשתלט", שלא כדין, על חלקות קרקע, תוך זיוף מסמכים רלוונטיים והעברת הבעלות בחלקות אלו על שמם. זאת, כך נטען, בין היתר, באמצעות איתור חלקות מקרקעין שבעליהן נפטרו, וזיוף מסמכים שונים לצורך שינוי רישום הבעלות בחלקות, על שמם של הנאשמים; ועל דרך של פנייה לבתי משפט בתביעה למתן סעד הצהרתי, תוך הצגת מסמכים מזויפים, לצורך העברת הבעלות בחלקות על שמם של הנאשמים.

המבקש הורשע, אפוא, בביצוע העבירות כדלקמן: במסגרת האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, הורשע המבקש בשלוש עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ובמסגרת האישום השלישי בכתב האישום המתוקן, הורשע המבקש בשלוש עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין; ובשלוש עבירות של שימוש במ

שלהם. לקולת העונש, נזקפה הודאתו של המבקש באשמה. על יסוד מכלול השיקולים, דן בית משפט השלום את המבקש ל-26 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו (כאשר הכוונה היא לימי מעצרו מאחורי סורג ובריה בלבד, בין התאריכים 18.3.2014 ל-23.6.2014). עוד הושתו על המבקש 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אחת מן העבירות בהן הורשע; קנס כספי, בסך ₪ 5,000 או חודשיים מאסר תמורתו; ופיצויים למתלוננים, בסכום כולל של 30,000 ₪.

5. המבקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער עליה לבית המשפט המחוזי. נטען בערעור, בין היתר, כי היה מקום לנכות מתקופת מאסרו של המבקש גם את התקופה בה הוא שהה במעצר בית בתנאי פיקוח אלקטרוני. המבקש תמך טענתו זו, בין היתר, בכניסתו לתוקף של חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על-תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה-2014, מיום 16.6.2015 (להלן: חוק הפיקוח האלקטרוני), אשר, לטענתו, משווה בין שהותו של נאשם בתנאי איזוק אלקטרוני לבין שהותו של נאשם במעצר מאחורי סורג ובריה. ביום 19.7.2015, לאחר שהאזין לטענות הצדדים, החליט בית המשפט המחוזי לדחות את הערעור. נקבע, כי אין בחוק הפיקוח האלקטרוני כדי להועיל למבקש, כלל ועיקר. זאת שכן, לשיטתו של בית המשפט המחוזי, הכלל בדבר ניכוי ימי מעצר מתקופת מאסרו של נאשם, נתון לשיקול דעתו הבלעדי של בית המשפט, ואינו בגדר הנחיה מחייבת. לכך יש להוסיף, כך נקבע, כי חוק הפיקוח האלקטרוני החריג מתחולתו המלאה את עניי

חירותו של עציר מאחורי סורג וברית לבין הגבלת חירותו של עציר השווה במעצר בית בתנאי איזוק אלקטרוני.

דיון והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במשורה, ובמקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או סוגייה בעלת השלכות ציבוריות רחבות, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים לבקשה, או כאשר קם חשש מפני עיוות דין ממשי או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 8788/15 מור נ' מדינת ישראל (21.12.2015); רע"פ 8699/15 אבוהאני נ' מדינת ישראל (17.12.2015); רע"פ 8604/15 חנא נ' מדינת ישראל (16.12.2015)).

לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על נספחיה, נחה דעתי כי אין מקום להיעתר לה. טענות המרכזית של המבקש, נוגעת לניכוי תקופת שהותו בתנאי איזוק אלקטרוני, מתקופת מאסרו. המבקש נסמך, בגדרי טענתו זו, על התיקון לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), במסגרתו הוסף סימן ג1, שכותרתו "מעצר בפיקוח אלקטרוני", בהתאם להוראות חוק הפיקוח האלקטרוני. תיקון זה, כך לטענתו של המבקש, חולל שינוי תפיסתי בנוגע למעצר תחת איזוק אלקטרוני, במובן הזה שמעמדו של מעצר מעין זה שקול, לכל דבר ועניין, למעמדו של מעצר מאחורי סורג וברית. טענה זו נשענת, לגישתו של המבקש, גם על דבריו של השופט עמית, בעניין פיישר, לפיהם:

"בעבר רווח השימוש במונח שחרור לחלופת מעצר באיזוק אלקטרוני, או נוסח

סעיפים בודדים בלבד, בעלי אופי טכני-פורמלי, כדוגמת אופן מינוי מנהל הפיקוח האלקטרוני (סעיף 22 לחוק המעצרים); ואופן בירור הפרת תנאי מתנאי תכנית הפיקוח (סעיף 22ב לחוק המעצרים). משאלה הם פני הדברים, דומה כי גם אכן חולל חוק הפיקוח האלקטרוני שינוי תפיסתי ממש, הרי ששינוי זה איננו רלוונטי, כלל ועיקר, לעניינו של המבקש. לפיכך, והגם שטענתו המרכזית של המבקש עשויה לעורר שאלה משפטית עקרונית, סבורני כי אין מקום להידרש לה, בנסיבות העניין, ומן הראוי להותירה, בשלב הזה, לעת מצוא.

למעלה מן הצורך אציין, כי לא מצאתי בסיס להתערבות בקביעותיהן של הערכאות הקודמות, באשר כלל מסקנותיהן מקובלות גם עליי, ומכאן שדין בקשתו של המבקש להידחות, גם לגופו של עניין.

9. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

לפיכך, מתבטלת בזאת החלטתי, מיום 20.12.2015, בנוגע לעיכוב ביצוע העונש. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר קישון, ביום 12.1.2016, עד השעה 09:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י' בטבת התשע"ו (22.12.2015).

ש ו פ ט